

7.45 Záchrana kapucína v Kolíne

V zime r. 1632

Hoci bola Kolínska provincia založená počas vojny a vo svojich prvých desaťročiach bola vystavená bezpočetným vojenským ťaženiam, hospodárskym krízam a epidémiami, vojenským oddielom, obliehaniam, dobytiam a plieneniam, vyvíjala sa rýchlo: medzi rokmi 1626 – rokom právneho založenia provincie - až 1668 vzniklo popri existujúcich 20 spoločenstvách ďalších 32 konventov. Početná a geografická veľkosť provincie viedla teraz aj v Porýní k rozdeleniu. Z mladej Coloniensis (Kolínskej provincie) vzišla na severe po tridsiatich rokoch nová Rýnska provincia..

Nasledujúca epizóda predstavuje len jednu z mnohých, ktoré sa našli v análoch, a dosť dramaticky charakterizuje rané dejiny Kolínskej provincie¹.

10193 Obeťou podobnej slepej zloby nekatolíckeho ducha, ako je zapísané, sa stal fráter Hubert z Klottenu, klerik, ktorý len prednedávnom zložil profesiu. Keď v r. 1632 v Nemecku zvíťazili Švédi a sám Mainz bol z ich príchodu rozrušený, uzniesli sa predstavení provincie početne zmenšiť Mainzskú rodinu a preložiť z nej, napriek treskúcej zime, 10 duchovných do Kolína.

Potom čo sa „plieniči“ stiahli, vydali sa títo na svoju cestu. Deň už pokročil a neustále museli zakusovať, aké boli cesty zlé, ako hlboký bol sneh a ako veľmi ubúdali ich sily. Každý upriamoval pozornosť na to, pokiaľ to bolo stále možné, aby našli schodnú cestu. Tu sa nanešťastie stalo, ako sa to zväčša stáva práve v takejto situácii, že sa brat Hubert trochu vzdialil od ostatných, stratil sa na nesprávnych cestách a potom bežal ako len bolo možné za svojimi spoločníkmi náročnými obchádzkami v nádeji, že ich dostihne. Tu narazil na jednu ozbrojenú päťčlennú bandu inovercov - sedliakov: jeden bezbranný holub v nepriateľských pazúroch piatich supov.

10194 Aký bol pri tomto stretnutí výraz tváre dobrého mladého muža a aké boli pohľady [tých piatich sedliakov], je každému nad slnko jasnejšie. Trasúci sa mladý brat zbledol sťa mŕtvola; nenávisníci a protivníci viery kŕčovito zvrátili svoje čelo. K Bohu vyslal hlboké vzdychy; dourážali nešťastníka a vrhli sa na neho. Prosil o milosť a zmilovanie; plní dychtivosti požadovali peniaze, hľadali ich pod habitom, a keďže nenašli to hľadané, strhli mu z tela tuniku vrátane plášťa. Jeden dokonca, krutejší než ostatní, namieril na hrud' klerika zbraň nabitú olovenou guľkou a zapálil prach z nitrátu. To by mu bolo bývalo prinieslo istú smrť, keby sa Božím zásahom nebol býval už zapálený plameň rozplynul do vzduchu. Toto však nepriateľ pripisoval magickým silám, a preto sa rozzúrnil ešte viac, otočil zbraň, s celou silou sa ňou zahnal nahor a zamieril na hlavu už polomŕtveho; ten však od strachu, zimy a únavy odpadol. Týmto pádom unikol úderu namierenému na jeho hlavu, na okamih unikol smrti, ale nie poslednému boju. Lebo sedliak opäť zaútočil na odpadnutého s novou zúrivosťou a ďalší raz zdvihol zbraň na úder. Keď sa však chystal nechať švihnúť na úder zdvihnutú ruku, obmäkčil Boh vo svojom milosrdenstve srdcia jeho druhov. Tí zabránili už

hroziacej rane a prikázali dobitému klerikovi pratať sa preč, bez plášťa, bez tuniky a bez toho, aby poznal cestu.

10195 V dôvere v Božiu pomoc šiel predsa len krok za krokom hlboko zasneženými cestami napred a dorazil, keď už bola noc, do dediny Stromberg. Našiel ju však úplne v troskách a bez obyvateľov. Tu zrýchlil svoje neisté kroky a, keď prejde malý kus cesty, zazrie hlboko dole jedno údolie. Spozoruje žiaru svetiel, ktorá vychádza z domov. Nazbiera nové sily a novú odvahu. Do údolia lezie po štyroch strmými svahmi, neprístupnými skalami a strašným trnám a pokúsi sa o zostup; a ako zázrakom sa mu podarí.

No brány mesta sa už predtým zatvorili, na obyvateľov prišiel prvý spánok. Hoci hlasno volal a klopal, nedokázal, aby to začuli. Za dňa bol vystavený skúške najhroznejších nebezpečenstiev, počas noci však pretrpel mrazivo studené hodiny, ktoré prestál odvážne a s duchom novica, napokon mu bolo dopriate na úsvite opäť oživiť radosť; lebo tam v meste natrafil na zhromaždených spoločníkov.